

[Riishøj]

port i 1983 om principperne for indholdet af den danske u-landsbistand, og vi har også fra SFs side selv stillet forslag om at få igangsat en sådan undersøgelse.

Ved en gennemlæsning af rapporterne, både konsulentrapporterne og administrationsdepartementets rapport, er det, der slår én, at vi får en udmærket oversigt over de problemer og de problemstillinger, der knytter sig til administrationen af u-landsbistanden, mens der derimod nok er mindre om det mere operative: arbejdet i felten, på bistandsmissionerne, det konkrete bistandsarbejde, rekruttering af medarbejdere på bistandsmissionerne. Det er ligesom det mere strukturelle, det mere pyramideagtige, som skinner igennem rapporterne. Jeg synes nok, der savnes noget mere operativt.

Men som sagt får vi rejst en række meget vigtige problemstillinger.

Det er jo velkendt, at der inden for Danidas kreds mellem medarbejdergrupperne er forskellige meninger om denne sag, og at der har løbet en debat om Danidas placering, længe før vi har fået rapporterne.

Vi kan fra SFs side tilslutte os, at Danida skal omfatte både den multilaterale og den bilaterale u-landshjælp; der er ingen problemer på det punkt.

Derimod kan vi ikke anbefale en personalemæssig adskillelse i den forstand, at den multilaterale bistand først og fremmest skal forvaltes af det, der kaldes diplomater. Til den multilaterale bistand må der naturligvis stilles samme faglige krav, som gælder for den bilaterale, uanset at der arbejdes inden for forskellige organisationer. Jeg synes ligefrem, det er en nedprioritering af det multilaterale arbejde, dersom det faglige aspekt nedprioriteres. Jeg synes, det er et problem i FN-bistanden, at den er for diplomatisk og for lidt faglig. Den har givetvis en diplomatisk slagside. Derfor kan vi ikke tilslutte os, at der skal være en personalemæssig adskillelse.

Vi kan fra SFs side ligesom de andre ordførere tilslutte os, at Danida omdannes til et departement, men det skal ske i sammenhæng med personalepolitikken. Der er ikke meget vundet ved at omdanne et kontor til et departement, dersom der ikke sker noget i det konkrete på det personalemæssige område. Vi mener entydigt, at stillingerne i Danida på alle niveauer skal besættes efter kon-

kret stillingsopslag, og uden at bestemte personalegrupper på forhånd sikres de bedste, dvs. de højtlønnede, stillinger. Stillingsbesættelserne skal gå efter kvalifikationskriterier, og der skal være konkrete stillingsopslag og konkrete kvalifikationskriterier til såvel den multilaterale som den bilaterale bistand.

Vi ved godt, at det giver ændringer i personalepolitikken inden for udenrigsministeriet, men vi mener, at det er en tiltrængt ændring. Skal u-landsbistanden forvaltes effektivt, og skal den forvaltes hensigtsmæssigt, må der ske stillingsbesættelser efter klare og åbne kriterier til stillinger, som alle kvalificerede kan ansøge om og har en chance for at få.

Vi mener også, at der i personalepolitikken skal lægges betydelig større vægt på efteruddannelse af medarbejderne, sådan at der sikres et væsentlig bedre samspil mellem de forskellige personalegrupper, og vi mener også, at det, der kaldes de sociologiske og de antropologiske aspekter, skal have en langt kraftigere placering. Jeg tror, det er et problem ved u-landsbistanden, at samspillet mellem det, man kan kalde det kulturelle i u-landsbistanden, og det mere tekniske ikke har fungeret hensigtsmæssigt, måske også fordi der har været de forskellige personalemæssige modsætninger.

Vi mener i den sammenhæng, at en opprioritering af efteruddannelserne og de mere faglige, de mere sociologiske kriterier ville betyde, at vi muligvis ville komme længere i løsningen af personaleproblemet – forstået på den måde, at kvinderepræsentationen på alle niveauer i Danida er alt for lille. Ingen arbejdsplads, heller ikke Danida, kan fungere hensigtsmæssigt uden en rimelig kønsfordeling. I et senere indlæg vil fru Inger Harms redegøre nærmere for vore synspunkter på det område.

Vi kan heller ikke støtte administrationsdepartementets syn på placeringen af den faglige sektor, det, der kaldes den sektorfaglige enhed. Vi mener ikke, at det sektorfaglige blot skal være en støttefunktion for det administrative. Tværtimod bør det modsatte gøre sig gældende. Det sektorfaglige, det vil sige arbejdet inden for områder som landbrug, herunder kvindeaspektet, uddannelse, industri og miljøområderne, skal naturligvis være kernen i u-landsbistanden, og administrationen og diplomatiet skal være støtte-